

Arrest

nr. 288 864 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met refertenummer X.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE BLOCK, loco advocaat P. DE BLOCK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in het dorp Zayd Abad in het district Muhammad Agha van de provincie Logar in Afghanistan, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek op 9 Sunbula 1398, wat overeenkomt met 31 augustus 2019. U liep daar zeven jaar school, waarmee u pas stopte toen uw problemen begonnen.

Uw vader was landbouwer, maar werd zes jaar voor uw vertrek erg ziek, waarna hij niet meer op het land kon werken. U nam zijn taak als landbouwer dan over, en werkte samen met uw broer Nas(...) en uw zus Nai(...) op de gronden van andere mensen. Op 31 augustus 2019 merkte uw moeder voor u naar de velden ging dat de medicatie van uw vader op was en droeg u op die te gaan halen. U kreeg een voorschrift mee en ging naar het veld om te werken, waarna u die medicijnen wou gaan halen. Die namiddag kwamen zes Talibanleden u echter aanspreken op uw veld, geleid door de commandant, die zich voorstelde als G(...). Hij vertelde u dat u verplicht was mee te doen aan de jihad en wilde u onmiddellijk meenemen om u voor te bereiden. U vertelde hem dat u niet mee wilde omdat uw vader ziek was, wat zij niet geloofden tot u het voorschrift tevoorschijn haalde. Ze lieten u toe om de medicatie te gaan halen, maar vertelden u dat u de volgende dag wel mee zou moeten gaan. Nadat u de medicijnen was gaan halen, vertelde u dit aan uw moeder, die erg ongerust werd en uw maternale oom A.K(...) contacteerde. Hij regelde uw vertrek uit Afghanistan. Toen u in Iran was, slaagde u erin om uw oom te contacteren, die u vertelde dat de Taliban uw broer Nas(...) meenamen na uw vertrek en dat uw moeder een klacht hierover neerlegde bij het districtshuis.

Uw vader en moeder wonen nog steeds ter plaatse.

U verliet Afghanistan uit vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef daarbij zeven tot acht maanden in Bosnië.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara neer en foto's van uw geboorteakte, een brief van uw malik M.J(...), een schooldocument, uw vaccinatiekaart en voorschriften voor de ziekte van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers ten eerste vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 23 oktober 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 10 juni 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 17 december 2020 een leeftijd werd toegekend van minimum 23 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien gaf u ook tegenstrijdige geboortedata op: in Kroatië gaf u als geboortedatum 3 april 2001 op en u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud geboren te zijn op 20 Sunbula 1383 (CGVS p. 6-7), wat overeenkomt met 10 september 2004. Deze laatste verklaring trekt u na uw persoonlijk onderhoud in per mail en u wijt dit aan verwarring omtrent het Afghaanse dateringssysteem. U gaf echter tijdens uw persoonlijk onderhoud op twee verschillende manieren aan dat dit uw geboortedatum was, zowel als “de zesde maand” als “Sunbula” (CGVS . 6-7). Uw post hoc

verklaring doet dus geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 16 was toen u in Afghanistan stopte met naar school te gaan (CGVS p. 14), wat het ook onmogelijk maakt dat u nog steeds 16 zou zijn op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, aangezien u verklaart dat u reeds in 1398, wat overeenkomt met 2019, vertrok uit Afghanistan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u plots dat u iets meer dan 17 jaar oud bent (CGVS p. 14).

Als verklaring verwijst u naar uw documenten, waaronder uw taskara (CGVS p. 7), waarop uw leeftijd vermeld staat als 13 in 1396, wat overeenkomt met 2017, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. U verwijst ook naar uw geboorteakte, die werd opgemaakt in het ziekenhuis in Afghanistan waar u geboren werd (CGVS p. 7) en die u neerlegde. Op die geboorteakte staat uw geboortedatum vermeld als 10 juni 2004, ook in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Ook vermeldt uw geboorteakte dat u reeds het vijfde kind van uw moeder bent, hoewel u zelf verklaart het oudste kind van uw moeder te zijn, ook na confrontatie met de tegenstrijdigheid met dit document (CGVS p. 8). Per mail laat u na uw persoonlijk onderhoud weten dat het hier om een typfout van de dokter zou gaan. Het kan ten eerste onmogelijk om een typfout gaan, daar dit cijfer handmatig werd ingevuld, ten tweede werd het cijfer tweemaal identiek ingevuld, zowel waar het gaat om aantal eerder levend geboren kinderen als om het aantal kinderen dat op het tijdstip van uw geboorte nog leefde.

Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaansse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara en uw geboorteakte. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara en een geboorteakte voorlegde die niet correct uw leeftijd en andere informatie vermelden, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien geeft u ook tegenstrijdige verklaringen voor uw ontvangst van deze documenten. U verklaart eerst dat u een foto van het adres van uw opvangcentrum naar het Facebookaccount van uw vriend R.(...) stuurde, die het dan doorgaf aan uw oom A.K.(...) opdat hij u uw documenten kon toesturen. Dit moest op deze manier gebeuren omdat uw oom geen Facebook profiel bezit (CGVS p. 5). Later verklaart u dat u eerst contact had met uw oom via het WhatsApp-account van R.(...), waarop uw oom u zijn eigen Facebook-account doorgaf, op naam van Z.G.(...) (CGVS p. 13). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de authenticiteit van uw documenten in het bijzonder nog verder.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen.

Ten tweede geeft u onvolledige en tegenstrijdige verklaringen over uw familiale netwerk. U geeft namelijk exact dezelfde namen op voor de zussen van uw vader en moeder en ook na navraag geeft u aan dat de zussen van uw vader en uw moeder exact dezelfde namen hebben (CGVS p. 10-11). Na een uiting van verbazing geeft u vervolgens aan dat u zich vergiste en dat het om de zussen van uw vader gaat, maar kan u de namen van de zussen van uw moeder niet opgeven (CGVS p. 11). U verklaart dit doordat u geen contact met hen had (CGVS p. 11), maar u gaf eerder aan dat zij vroeger in het dorp woonden (CGVS p. 10), waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat u hen niet gekend zou hebben. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u per mail hun namen alsnog door, maar deze post hoc verklaringen doen geen afbreuk aan het feit dat u eerst wel aangaf dat uw tantes langs beide zijden dezelfde naam hadden (CGVS p. 10-11). Van de broers van uw vader kan u niet aangeven wat zij voor werk doen, hoewel zij in hetzelfde dorp wonen als u (CGVS p. 11-12). Dit wijst u ook aan een gebrek aan contact, en uw bezigheden met de landbouw en uw school (CGVS p. 12). Ook hier is het echter niet aannemelijk dat u geen contact met hen zou hebben zonder een achterliggende verklaring, die u niet aangeeft. Dit leidt samen tot de conclusie dat u geen zicht tracht te geven op uw familiale netwerk, wat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u gedwongen rekrutering door de Taliban vreest. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban u wilde rekruteren zonder dat u hen kende of eerder contact met hen had (CGVS p. 21-22). U geeft als reden enkel op dat de Taliban zei dat u de leeftijd had bereikt om jihad te doen (CGVS p. 23), maar het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Uit het voorgaande blijkt dat u deze omstandigheden niet kunt aantonen en dat u uw verklaringen bijgevolg niet aannemelijk weet te maken. Aangezien het hier de kern van uw problemen betreft, zet het de geloofwaardigheid van uw volledige relaas op losse schroeven.

Ten tweede weet u ook uw verklaringen over de ontvoering van uw broer niet aannemelijk te maken. Uw verklaring hierover is namelijk ten eerste louter een blote bewering, die u zegt gehoord te hebben toen u uw oom opbelde in Iran (CGVS p. 24). Ook de aangifte die uw moeder deed bij het districtshuis hiervan (CGVS p. 24) legt u niet neer. Ten tweede legde u hieromtrent ook tegenstrijdige verklaringen over af. U verklaarde tijdens uw interview als minderjarige namelijk dat uw broer nog bij uw ouders was in Zaydabad (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV)). U vermeldde toen hoegenaamd niets over de vermissing van uw broer (NBMV). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dit toen wel vermeldde (CGVS p. 24-25), maar in dat geval zou daar een neerslag van terug te vinden zijn in het verslag, die er dus niet is. Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de ontvoering van uw broer niet aannemelijk weet te maken. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten derde verklaart u dat uw gezin nog steeds in het huis woont waar u opgroeide (CGVS p. 10) en u verklaart dat er niets meer met hen gebeurde na uw vertrek (CGVS p. 24), op de ontvoering van uw broer na. Van dit laatste is supra reeds aangetoond dat u uw verklaringen hierover niet aannemelijk weet te maken. Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw acute vrees verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag (CGVS p. 23) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 17). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit nali

in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zoekt doet verder afbreuk aan de beweemde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de

internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Wat betreft uw verdere opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat de verdere specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud geen zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. De pertinente opmerkingen werden supra reeds behandeld.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw taskara en de foto van uw geboorteakte werden supra reeds behandeld. De brief van uw malik heeft een hoog gesolliciteerd karakter, wat de geloofwaardigheid danig ondermijnt. Uw schooldocumenten, vaccinatiekaart en voorschriften die u neerlegt, zijn niet pertinent voor de beslissing, aangezien zij geen betrekking hebben op uw problemen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst hij op het beperkt gebruik van authentieke documenten in zijn land van herkomst zodat hij op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven met stukken. Hij geeft aan dat het CGVS bovendien slechts een relatieve bewijswaarde hecht aan stukken uit Afghanistan. Verzoeker blijft formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen staan.

De enkele inconsistenties die het CGVS in zijn relaas vaststelde, zijn volgens verzoeker onafdoende om zijn gehele relaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Hij benadrukt dat zij antwoorden vanuit een specifiek referentiekader moeten worden geïnterpreteerd, met name dat van een landbouwer.

Verzoeker wijst er tevens op dat niet wordt getwijfeld aan zijn herkomst.

In een tweede onderdeel volhardt hij dat hij door de taliban werd gerekruteerd waardoor kan worden aangenomen dat hij zal blijven geïntegreerd worden.

In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt hij dat hij op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Waar het CGVS stelt dat er voor een jonge Afgaanse man geen vaststaand risico bestaat om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, klaagt verzoeker aan dat het CGVS hiervoor verwijst naar UNHCR guidelines van 2018 die, gelet op de veranderde veiligheidssituatie in Afghanistan en de weerstand van ISKP, gedateerd zijn.

Voorts betoogt verzoeker dat blijkens verscheidene actuele rapporten hij zou kunnen worden blootgesteld aan willekeurig geweld in geval van terugkeer.

Hij kaart vervolgens de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan en meent tevens als terugkerende jonge Afgaanse man een risico te lopen.

Verzoeker klaagt tot slot aan dat er geen intern vluchtalternatief werd voorgesteld in de bestreden beslissing.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 2 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan: Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 7 maart 2023 overeenkomstig voormeld artikel 39/76, § 1 per elektronische post (J-Box) een aanvullende nota over samen met volgende documenten, waar nodig voorzien van een beëdigde vertaling:

- een geschreven verklaring van 19 maart 2022 uitgaande van het Afgaans ministerie van gezondheid;
- een tweede geboorteakte met uitgiftedatum 19 maart 2022;
- de taskara's van vier zogezegde familieleden, die werden geregistreerd tussen 2016 en 2018;
- een verklaring van de dorpsverantwoordelijke, uitgegeven op 13 september 2019;
- een werkcontract, opgemaakt op 30 december 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren

op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer bij het CGVS, met name zijn taskara, foto's van zijn geboorteakte, een schooldocument, zijn vaccinatiekaart, een brief van zijn malik en voorschriften voor de ziekte van zijn vader.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In dit kader herhaalt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afgaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Het voorgaande wordt ook in de bestreden beslissing uiteengezet.

Verzoeker beperkt zich tot loutere kritiek maar brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan de voorgelegde Afgaanse documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt onderstreept.

De bewijswaarde van zijn taskara, zijn geboorteakte, zijn schooldocument en zijn vaccinatiekaart wordt in casu nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. De leeftijd die op deze documenten wordt vermeld, stemt immers geheel niet overeen met de beslissing tot leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij van 29 januari 2021. In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 15 december 2020, is gebleken dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en dus meerderjarig waarbij hem een leeftijd werd toegekend van minimum 23 jaar.

Dit leeftijdsonderzoek wijst aldus uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden bij zijn registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie bijlage 26 van 23 oktober 2020 en de beweerde geboortedatum van 10 juni

2004) en waarin hij thans blijft volharden. Er ligt een verschil van minstens 7 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Uit de beslissing van 29 januari 2021, beschikbaar in het administratief dossier, blijkt dat de Dienst Voogdij rekening heeft gehouden met verzoekers taskara, vaccinatiekaart en schooldocument. De Dienst Voogdij merkte op dat deze documenten niet waren gelegaliseerd en dat de documenten niet worden aanvaard, conform artikel 28, § 2 van het Belgisch Wetboek Internationaal Privaatrecht, daar de medische test stelt dat verzoekers jongste leeftijd 23 jaar is en hij volgens zijn verklaringen en documenten 16 jaar oud is. De Dienst Voogdij acht het verschil van 7 jaar te groot, reden waarom deze dienst de documenten niet aanvaardt en zich baseert op het resultaat van de medische test.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijds-onderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Bovendien gaf verzoeker zelf ook tegenstrijdige geboortedata op. In de bestreden beslissing wordt hierover op correcte wijze geduid: *“in Kroatië gaf u als geboortedatum 3 april 2001 op en u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud geboren te zijn op 20 Sunbula 1383 (CGVS p. 6-7), wat overeenkomt met 10 september 2004. Deze laatste verklaring trekt u na uw persoonlijk onderhoud in per mail en u wijt dit aan verwarring omtrent het Afghaanse dateringssysteem. U gaf echter tijdens uw persoonlijk onderhoud op twee verschillende manieren aan dat dit uw geboortedatum was, zowel als “de zesde maand” als “Sunbula” (CGVS p. 6-7). Uw post hoc verklaring doet dus geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 16 was toen u in Afghanistan stopte met naar school te gaan (CGVS p. 14), wat het ook onmogelijk maakt dat u nog steeds 16 zou zijn op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, aangezien u verklaart dat u reeds in 1398, wat overeenkomt met 2019, vertrok uit Afghanistan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u plots dat u iets meer dan 17 jaar oud bent (CGVS p. 14).”* Door *“formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen [te blijven] [...] staan”*, brengt verzoeker geen concrete en objectieve elementen bij die hier anders over doen denken.

Wat betreft zijn geboorteakte bemerkt de commissaris-generaal voorts terdege: *“Op die geboorteakte staat uw geboortedatum vermeld als 10 juni 2004, ook in tegenspraak met de bevinden van de medische test. Ook vermeldt uw geboorteakte dat u reeds het vijfde kind van uw moeder bent, hoewel u zelf verklaart het oudste kind van uw moeder te zijn, ook na confrontatie met de tegenstrijdigheid met dit document (CGVS p. 8). Per mail laat u na uw persoonlijk onderhoud weten dat het hier om een typfout van de dokter zou gaan. Het kan ten eerste onmogelijk om een typfout gaan, daar dit cijfer handmatig werd ingevuld, ten tweede werd het cijfer tweemaal identiek ingevuld, zowel waar het gaat om aantal eerder levend geboren kinderen als om het aantal kinderen dat op het tijdstip van uw geboorte nog leefde.”*

Bij aanvullende nota voegt verzoeker een geschreven verklaring toe uitgaande van het Afghaanse ministerie van gezondheid alsook een tweede geboorteakte, voorzien van een vertaling door een beëdigde vertaler. Beide documenten dateren van 19 maart 2022, dus van na de bestreden beslissing. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat deze twee documenten die verzoeker heden bijbrengt, louter zijn opgesteld naar aanleiding van de opmerkingen van de commissaris-generaal hierover. De tweede geboorteakte vermeldt ditmaal wel dat verzoeker het eerstgeboren kind is, zoals ook het geschreven erratum dat uitlegt dat de geboorteakte een schrijffout bevat. Deze uitleg neemt echter nog steeds niet weg dat in de eerste bijgebrachte geboorteakte niet eenmaal maar tweemaal een identiek maar verkeerd cijfer werd ingevuld. De Raad acht het niet ernstig dat verzoeker nu plots komt aandragen met documenten waarin de voormelde onvolkomenheden zagezegd worden rechtgezet. Deze documenten, die slechts kopieën betreffen, komen gemanipuleerd over en halen de bewijswaarde ervan, die reeds zeer beperkt is gelet op de voormelde objectieve landeninformatie inzake Afghaanse documenten, nog verder onderuit.

De Raad herinnert er nog eens aan dat de geboortedatum van 10 juni 2004, die wordt vermeld op de geboorteakte, geheel niet in overeenstemming is met de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij in de beslissing van 29 januari 2021, gelet op het wezenlijke verschil van minstens 7 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. De Raad benadrukt in deze dat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vaststaat.

Bovendien geeft verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen over de ontvangst van de documenten die hij aan het CGVS heeft overgemaakt. De bestreden beslissing luidt: *“U verklaart eerst dat u een foto van het adres van uw opvangcentrum naar het Facebookaccount van uw vriend R.(...) stuurde, die het dan doorgaf aan uw oom A.K.(...) opdat hij u uw documenten kon toesturen. Dit moest op deze manier gebeuren omdat uw oom geen Facebook profiel bezit (CGVS p. 5). Later verklaart u dat u eerst contact had met uw oom via het WhatsApp-account van R.(...), waarop uw oom u zijn eigen Facebook-account doorgaf, op naam van Z.G.(...) (CGVS p. 13). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de authenticiteit van uw documenten in het bijzonder nog verder.”* Verzoeker laat deze pertinente bevinding van de commissaris-generaal geheel ongemoeid.

Gelet op het geheel van voorgaande zwaarwichtige vaststellingen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het standpunt dat er ernstige twijfels bestaan over verzoekers opgegeven identiteit, waardoor verzoeker ook niet kan aantonen dat de overige door hem neergelegde documenten over hem zouden handelen. Dit geldt onder meer voor de brief van de malik dat, gelet op de objectieve landeninformatie over Afghaanse documenten en het hoog gesolliciteerde karakter ervan, eveneens een zeer beperkte bewijswaarde kent.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker onvolledige en tegenstrijdige verklaringen geeft over zijn familiale netwerk: *“U geeft namelijk exact dezelfde namen op voor de zussen van uw vader en moeder en ook na navraag geeft u aan dat de zussen van uw vader en uw moeder exact dezelfde namen hebben (CGVS p. 10-11). Na een uiting van verbazing geeft u vervolgens aan dat u zich vergiste en dat het om de zussen van uw vader gaat, maar kan u de namen van de zussen van uw moeder niet opgeven (CGVS p. 11). U verklaart dit doordat u geen contact met hen had (CGVS p. 11), maar u gaf eerder aan dat zij vroeger in het dorp woonden (CGVS p. 10), waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat u hen niet gekend zou hebben. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u per mail hun namen alsnog door, maar deze post hoc verklaringen doen geen afbreuk aan het feit dat u eerst wel aangaf dat uw tantes langs beide zijden dezelfde naam hadden (CGVS p. 10-11). Van de broers van uw vader kan u niet aangeven wat zij voor werk doen, hoewel zij in hetzelfde dorp wonen als u (CGVS p. 11-12). Dit wijt u ook aan een gebrek aan contact, en uw bezigheden met de landbouw en uw school (CGVS p. 12). Ook hier is het echter niet aannemelijk dat u geen contact met hen zou hebben zonder een achterliggende verklaring, die u niet aangeeft.”*

Het voorgaande wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist noch weerlegd.

Bij aanvullende nota legt verzoeker plots, zonder enige uitleg, nog de taskara's van vier beweerde familieleden voor, namelijk van twee tantes langs vaderszijde en twee tantes langs moederszijde, zoals hij ook reeds in zijn mail van 26 januari 2022 aan het CGVS doorgaf. Deze taskara's werden geregistreerd tussen 2016 tot 2018. Er wordt geen enkele toelichting verschaft voor het gegeven dat deze stukken pas heden worden voorgelegd, noch over de wijze waarop of omstandigheden waarin of wanneer deze werden bekomen. Naast het gegeven dat hieraan slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op voormelde objectieve landeninformatie over Afghaanse documenten, het gegeven dat slechts kopieën voorliggen en de zeer laattijdige voorlegging van deze documenten geregistreerd van 2016 tot 2018, besluit de Raad dat dit niets verandert aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat verzoeker *“eerst wel aangaf dat uw tantes langs beide zijden dezelfde naam hadden”*, noch aan de overige terechte bevindingen in de geciteerde paragraaf. Zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gesteld, maakt verzoeker zonder een overtuigende achterliggende verklaring niet aannemelijk dat hij geen contact zou hebben gehad met deze tantes of ooms, te meer in het verzoekschrift elk verweer hieromtrent ontbreekt. Het terechte besluit van de commissaris-generaal *“Dit leidt samen tot de conclusie dat u geen zicht tracht te geven op uw familiale netwerk, wat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.”*, blijft dan ook gehandhaafd.

De voorschriften voor de ziekte van zijn vader houden verder geen verband met verzoekers voorgehouden persoonlijke problemen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en zeer beperkte bewijswaarde op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de

relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerdde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten. De commissaris-generaal stelt terdege vast dat (i) uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke geval afwijkt van de gewoonlijke rekruteringswijze van de taliban; (ii) verzoeker de ontvoering van zijn broer niet aannemelijk weet te maken, gelet op het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent de beweerdde aangifte van zijn moeder hiervan bij het districtshuis en gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen hierover; (iii) verzoekers gezin nog steeds in het huis woont waar hij opgroeide en er, naast de ongeloofwaardig bevonden ontvoering van zijn broer, verder niets meer gebeurde met hen na verzoekers vertrek; (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren; (v) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. In tegenstelling tot wat in voorliggend verzoekschrift wordt geponeerd, stelt de Raad vast dat het beschermingsverzoek van verzoeker door de commissaris-generaal individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met zijn profiel als landbouwer en met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker in het licht van diens culturele achtergrond. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen, rekening houdend met het gegeven dat hij in een landbouwersgezin is opgegroeid en de algemene situatie in Afghanistan op het moment van de beweerdde feiten. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit geenszins in concreto aan.

5.5. Verzoeker gaat voorts uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij aanklaagt dat het CGVS zich enkel baseert op de UNHCR guidelines van 2018 om te komen tot het besluit dat er voor hem als Afghaanse man geen vaststaand risico bestaat om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd.

De commissaris-generaal verwijst vooreerst duidelijk naar de informatie aanwezig in het administratief dossier, namelijk het rapport EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan Recruitment by Armed Groups”* van september 2016, waaruit blijkt dat de taliban (voorafgaand aan hun machtsovername in Afghanistan in 2021) zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze doorgaans voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie). Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, komt slechts zelden voor. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties (familie, de clan of het religieuze netwerk) en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet zijn het meestal de stamouderen en commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”* van augustus 2022 (p. 188-190) en de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 62-63).

De door verzoeker geschetste rekruteringswijze is in het licht van deze informatie dan ook niet overtuigend.

Onder verwijzing naar de UNHCR guidelines van 2018 stelt de commissaris-generaal verder terecht dat het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse man is op zich niet voldoende is, dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft en het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Verzoeker slaagt hier echter

niet in. Zo stelt de commissaris-generaal terdege vast: *“Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban u wilde rekruteren zonder dat u hen kende of eerder contact met hen had (CGVS p. 21-22). U geeft als reden enkel op dat de Taliban zei dat u de leeftijd had bereikt om jihad te doen (CGVS p. 23)”*. Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen, die niet stroken met de beschikbare landeninformatie, kunnen verzoekers beweerd rekrutering door de taliban niet aannemelijk maken. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de weerstand van ISKP zonder dit te betrekken op zijn persoon, ontkracht hij deze pertinente overwegingen niet. Verzoeker brengt verder geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

5.6. Bovendien blijkt zijn verdere vluchtrelaas te worden gekenmerkt door een aantal onaannemelijkheden, zoals samengevat onder punt 5.3., die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. Door louter te volharden in de verklaringen die hij eerder heeft afgelegd en de gedane bevindingen van de commissaris-generaal te vergoelijken door deze ongefundeerd af te doen als *“details”* en *“subjectief”*, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal hierover te ontkrachten of te weerleggen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen zouden zijn gebaseerd op details, zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. Integendeel, de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis *‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’*, 2018, p. 76).

5.7. Bij aanvullende nota legt verzoeker, naar eigen zeggen, een verklaring voor van 13 september 2019 van de dorpsverantwoordelijke die bevestigt dat Nas., verzoekers broer, zou zijn ontvoerd door de taliban. Bij lezing ervan stelt de Raad vast dat het gaat om een verzoek van verzoekers moeder aan het districtshoofd van het district Mohammad Agha met de vraag tot hulp om haar zoon Nas. terug te vinden die op 11 september 2019 werd ontvoerd, waarbij de dorpsverantwoordelijke de feiten bevestigt alsook de commissaris van het *“dorp Mahmmad Agah”*.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen enkele toelichting verschaft voor het gegeven dat dit stuk dat reeds dateert van 2019 pas heden wordt voorgelegd, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 januari 2022 dit stuk niet kon voorleggen. Ter terechtzitting hierover ondervraagd, geeft verzoeker aan dat hij niet wist dat het belangrijk was, want *“anders had ik het meegenomen”*. Dat verzoeker niet eerder het belang van dit stuk inzag, is een weinig ernstige uitleg die niet kan verschonen waarom hij het pas nu, 2,5 jaar na het indienen van zijn beschermingsverzoek, voorlegt. Bovendien strookt verzoekers betoog dat hij het anders had meegenomen niet met zijn verklaring dat zijn broer pas werd ontvoerd nadat hij Afghanistan al had verlaten (NPO, p. 24). Daarnaast rijmt zijn betoog evenmin met het gegeven dat hij op het CGVS wel een brief van de dorpsverantwoordelijke, de malik, heeft neergelegd waarin deze stelt dat de taliban zijn broer in verzoekers plaats zouden hebben meegenomen en waarin de dorpsouderen verklaren *“dat op deze dag deze persoon werd meegenomen door de taliban”* (NPO, p. 4). Indien verzoeker deze brief van de malik kon voorleggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 6 januari 2022, ziet de Raad niet in waarom hij de verklaring van 13 september 2019 toen al niet kon voorleggen.

Dit stuk, dat maar een zeer beperkte bewijswaarde kent, gelet op de zeer laattijdige voorlegging ervan, de voormelde objectieve landeninformatie inzake Afghaanse documenten en het gegeven dat het slechts een kopie betreft, doet bovendien geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beweerd ontvoering van zijn broer, zoals in de bestreden beslissing wordt geduid en door verzoeker niet wordt betwist noch weerlegd: *“U verklaarde tijdens uw interview als minderjarige namelijk dat uw broer nog bij uw ouders was in Zaydabad (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV)). U vermeldde toen hoegenaamd niets over de vermissing van uw broer (NBMV). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dit toen wel vermeldde (CGVS p. 24-25), maar in dat geval zou daar een neerslag van terug te vinden zijn in het verslag, die er dus niet is. Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over de ontvoering van uw broer niet aannemelijk weet te maken. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.”* Gelet op wat voorafgaat, heeft ook hier de Raad de indruk dat dit stuk louter is opgesteld naar aanleiding van de opmerkingen van de commissaris-generaal hierover, met name het ontbreken van de aangifte door zijn moeder, hetgeen de bewijswaarde ervan nog verder onderuit haalt en dit alles in een context waar verzoeker een gedwongen rekrutering

door de taliban niet aannemelijk weet te maken en zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondergraven doordat er ernstige twijfels blijven bestaan over verzoekers opgegeven identiteit en hij geen zicht biedt op zijn familiaal netwerk.

5.8. De Raad herhaalt verder volgende terechte motieven:

“Ten derde verklaart u dat uw gezin nog steeds in het huis woont waar u opgroeide (CGVS p. 10) en u verklaart dat er niets meer met hen gebeurde na uw vertrek (CGVS p. 24), op de ontvoering van uw broer na. Van dit laatste is supra reeds aangetoond dat u uw verklaringen hierover niet aannemelijk weet te maken. Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw acute vrees verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag (CGVS p. 23) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 17). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

5.9. De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud en de zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de opeenstapeling en het geheel van inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen en documenten die hierboven worden vastgesteld.

Het geheel aan verzoekers verklaringen, documenten en objectieve landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel van voorgaande bevindingen voldoende determinerend om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

In deze is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoekers klacht dat er geen intern vluchtalternatief werd vooropgesteld, is dan ook niet dienstig.

5.10. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een algemeen risico aan voor *“terugkerende jonge Afghaanse mannen”*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan: security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan: security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in het gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van overtuigingen, gedrag, kenmerken of andere elementen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor norm-overschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

In dit geval zal de Raad nagaan of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.11. Verzoeker laat na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïntegreerd of vervolgd.

Verzoeker is een volwassen man; leeftijdsonderzoek heeft immers uitgewezen dat hij heden meerderjarig is. Uit dit leeftijdsonderzoek blijkt ook dat verzoeker al meerderjarig was toen hij in augustus 2019 uit Afghanistan vertrok waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving.

Het Belgisch tewerkstellingsattest waaruit blijkt dat verzoeker werkzaam is als serre-arbeider, dat hij bij aanvullende nota neerlegt, geeft aan dat verzoeker in België is tewerkgesteld, zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet. Dit stuk toont op zich echter geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen. Evenmin kunnen verzoekers tewerkstelling en de aard ervan op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken; alleszins laat verzoeker na dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten.

De loutere duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020, is, gelet op wat voorafgaat en zonder verdere invulling ervan, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in een westers land, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker geheel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd, ongelovige of spion dan wel 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Verzoeker geeft er geen blijk van zich Westerse opvattingen of gedragingen eigen te hebben gemaakt.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een

uitzonderlijke situatie van stigmatisering of discriminatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisereerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden; hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toege-schreven) verwestering.

5.12. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisereerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toege-schreven) verwestering.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met

name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-

initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het

EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan: security situation", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar er actueel geen reëel risico bestaat voor een burger om specifiek te worden geraakt door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023 (p. 34, 125).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd waar er onder meer wordt geciteerd uit rapporten van 2021 nu recente rapporten van augustus en november 2022 alsook richtsnoeren van januari 2023 worden voorgelegd, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Position on Returns to Afghanistan van augustus 2021 waarin het advies wordt gegeven tot niet-terugkeer, moet aldus worden vastgesteld dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie in augustus 2021.

6.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Dat verzoeker een trauma zou hebben opgelopen, wordt overigens op geen enkele wijze gestaafd.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES